

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH320020
NAZWA
OBSZARU Wzgórza Bukowe

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH320020	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Wzgórza Bukowe

1.4. Data opracowania 2007-05	1.5. Data aktualizacji 2025-02
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2004-04
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2008-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2023-01
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 1 grudnia 2022 r. w spr. soo Wzgórza Bukowe (PLH320020)

	Powiększenie - 10.2009 r. Powiększenie- kwiecień 2012 r. (S3). Zmniejszenie
--	---

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna

14.706

Szerokość geograficzna

53.3263

2.2. Powierzchnia [ha]:

11987.08

2.3. Obszar morski [%]

0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL42

Zachodniopomorskie

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

[Powrót](#)

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
2330			1.33		G	D			
3150			213.82		G	B	C	B	B
3160			0.9		G	D			
4030			0.99		G	D			
6120			0.7		G	D			
6210			0.05		G	C	C	C	C
6410			0.72		G	D			
6430			0.11		M	D			
6510			22.94		M	C	C	C	C
7140			12.17		G	B	C	C	C
7220			2.36		M	C	C	B	C
9110			592.59		M	A	C	A	A
9130			4884.9		M	A	B	A	A
9160			106.72		M	C	C	C	C
9190			32.43		M	B	C	B	C

91D0		5.1		G	C	C	C	C
91E0		260.58		G	A	C	A	A
91F0		6.78		G	D			
91I0		2.0		G	C	C	C	C

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
M	1308	Barbastella barbastellus			w	2	8	i		M	C	B	C	C
M	1308	Barbastella barbastellus			r				R	M	D			
A	1188	Bombina bombina			p					G	C	B	C	C
M	1337	Castor fiber			p	21	70	i		G	D			
F	1149	Cobitis taenia			p					M	D			
I	1042	Leucorrhinia pectoralis			p					M	C	B	C	C
M	1355	Lutra lutra			p					G	C	B	C	C
I	1060	Lycaena dispar			p					M	D			
M	1324	Myotis myotis			r				R	M	D			
M	1324	Myotis myotis			w	31	31	i		M	C	B	C	C
I	1037	Ophiogomphus cecilia			p					M	C	C	C	C
A	1166	Triturus cristatus			p					M	C	B	C	C
I	1032	Unio crassus			p					M	C	C	C	C

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości

populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

3.3. Inne ważne gatunki fauny i flory (opcjonalnie)

Gatunek					Populacja na obszarze			Motywacja						
Grupa	KOD	Nazwa naukowa	S	NP	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Gatunki wymienione w załączniku		Inne kategorie			
					Min	Maks		C R V P	IV	V	A	B	C	D
I	1048	Aeshna viridis						P	X					X
P		Anthericum liliago						V			X			X
I	1091	Astacus astacus						P		X	X			X
P		Bromus racemosus						V			X			
P		Carex divulsa						V			X			X
P		Carex strigosa						R			X			
P		Cephalanthera damasonium						V			X			X
P		Cephalanthera rubra						V			X			X
P		Dactylorhiza maculata						V			X			X
P		Drosera rotundifolia						R			X			X
P		Dryopteris cristata						V			X			
P		Epipactis purpurata						V			X			X
M	1327	Eptesicus serotinus						P	X					X
P		Galanthus nivalis						R					X	X
I		Helicigona lapicida						P			X			X
I	1026	Helix pomatia						C						X
A	1203	Hyla arborea						C	X					X
P		Juncus subnodulosus						V			X			X
P		Lathyrus palustris						R			X			X
I	1035	Leucorrhinia caudalis						P	X					X
P		Lycopodium annotinum						R					X	X
P		Lycopodium clavatum						V					X	X
M	1357	Martes martes						P		X				X
M	1358	Mustela putorius						P		X				X
M	1314	Myotis daubentonii						P	X					X
M	1322	Myotis nattereri						P	X					X
M	1312	Nyctalus noctula						P	X					X
A	1197	Pelobates fuscus						R	X					X
M	1317	Pipistrellus nathusii						P	X					X
M	1309	Pipistrellus pipistrellus						P	X					X
M	5009	Pipistrellus pygmaeus						P	X					X
M	1326	Plecotus auritus						P	X					X
A	1214	Rana arvalis						R	X					X

A	1213	Rana temporaria							C			X					X
P		Sorbus torminalis							R								X
P		Taxus baccata							R				X				X
P		Veronica praecox							R				X				

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, Fu = grzyby, I = bezkręgowce, L = porosty, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- KOD: w odniesieniu do ptaków z gatunków wymienionych w załączniku IV i V należy zastosować nazwę naukową oraz kod podany na portalu referencyjnym.
- S: jeśli dane o gatunku mają charakter poufny i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki Według standardowego Wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategoria: kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = występuje.
- Kategorie motywacji: IV, V: gatunki z załączników do dyrektywy siedliskowej, A: dane z Krajowej Czerwonej Listy; B: gatunki endemiczne; C: konwencje międzynarodowe; D: inne powody

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N17	5.54
N19	13.28
N10	0.28
N06	1.21
N23	1.32
N16	54.89
N12	23.47
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar obejmuje kompleks leśny zwany Puszcza Bukową, rozciągający się wzdłuż południowo-wschodnich dzielnic Szczecina i pokrywający pasmo morenowych wzgórz (do 147 m n.p.m.). Cały teren cechuje się bardzo zróżnicowaną rzeźbą terenu, wzgórz pocięte są dolinami i wąwozami, wiele bezodpływowych zagłębień wypełnionych jest jeziorami i torfowiskami. Wzgórza stanowią lokalny dział wodny; wody odprowadzane są licznymi strumieniami na zewnątrz obszaru. Lasy to głównie żyzne i kwaśne buczyny, mniejszy udział mają łągi jesionowo-olszowe i jesionowe, kwaśne dąbrowy oraz olsy, jeszcze mniejsze powierzchnie zajmują brzeziny bagienne, lasy mieszane z sosną i bory sosnowe. Ze względu na bogatą rzeźbę terenu, żyzność siedlisk i długie tradycje ochrony obiektu - lasy mają charakter zbliżony do naturalnego. Mniejszą rolę od lasów w miejscowym krajobrazie odgrywają tereny rolne (pola uprawne, użytki zielone i sady).

4.2. Jakość i znaczenie

Puszcza Bukowa jest obiektem przyrodniczym wyjątkowym w skali ponadregionalnej przede wszystkim ze względu na ogromną powierzchnię bardzo zróżnicowanych lasów bukowych. Występuje tu cała gama zbiorowisk leśnych z dominacją buka w drzewostanie, od różnych postaci kwaśnych buczyn i fitocenoz z

roślinnością typową dla kwaśnych lasów bukowo-dębowych, poprzez uboższe warianty buczyny niżowej z masowo występującą kostrzewą leśną *Festuca altissima*, żyzne buczyny z pełnym zestawem masowo występujących gatunków charakterystycznych dla niżowych siedlisk tego typu, po bogate florystycznie buczyny źródliskowe i zbiorowiska o charakterze łąkowym. Lasy bukowe poprzecinane są dolinami z lasami łągowymi. Obok łąg jesionowo-olszowych, występują tu łągi jesionowe z unikatową florą o charakterze podgórskim (m.in. występuje tu turzyca zgrzeblowata *Carex strigosa* na jedynym na polskim niżu, ale bardzo obfitym stanowisku). Na skłonach wzniesień występują kwaśne lasy dębowe, w obniżeniach bagienne olsy i brzeziny. Należy również podkreślić duże zróżnicowanie siedlisk nieleśnych w obrębie ostoi (naturalne zbiorniki eutroficzne i dystroficzne, mszary, murawy napiaskowe i kserotermiczne, ekstensywnie użytkowane łąki świeże i wilgotne oraz ciepłolubne zarośla). Łącznie stwierdzono tu występowanie 18 typów siedlisk z Załącznika I Dyrektywy Rady 92/43/EWG i 11 gatunków z Załącznika II tej dyrektywy.

Flora ostoi liczy ok. 1000 gatunków roślin naczyniowych, z czego 94 gatunki to rośliny chronione, a 50 to gatunki z krajowej czerwonej listy. Występują tu też 62 gatunki chronionych mchów i wątrobowców, 21 gatunków grzybów chronionych, 149 gatunków grzybów zagrożonych w skali kraju, 41 gatunków chronionych porostów i 85 gatunków zagrożonych w skali kraju.

Stwierdzono tu również występowanie 59 gatunków chronionych bezkręgowców i 62 gatunków bezkręgowców zagrożonych w skali kraju. Wzgórza Bukowe są także siedliskiem dla 242 gatunków kręgowców objętych ochroną prawną oraz 45 gatunków zagrożonych w skali kraju.

Siedliska przyrodnicze z załącznika I Dyrektywy Siedliskowej

Podstawowym źródłem wiedzy o występowaniu, powierzchni, rozmieszczeniu i stanie zachowania niżej wymienionych siedlisk przyrodniczych z załącznika I Dyrektywy Siedliskowej, były wyniki prac terenowych wykonanych w 2012-2013 r. dla potrzeb opracowania planu zadań ochronnych, zgromadzone w opracowaniu końcowym dr Krzysztofa Ziarnka, pt. Materiały do planu zadań ochronnych obszaru Natura 2000 Wzgórza Bukowe PLH320020 w województwie zachodniopomorskim [1]. Prace badawcze i opracowanie ich wyników odbywały się w ramach projektu POIS.05.03.00-186/09 pn. „Opracowanie planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000 na obszarze Polski”, dofinansowanego ze środków Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007-2013, Działanie 5.3 priorytetu V.

Siedlisko: 2330 wydmy śródlądowe z murawami napiaskowymi (*Corynephorus*, *Agrostis*)

Siedlisko przyrodnicze zachowało się tylko na jednym stanowisku – w pobliżu rzeki Płoni, między Strugą i Kijewem. Wydma w ok. 50% jest zadrzewiona (sosny, brzozy, osiki). Na przestrzeni otwartej dominują murawy szczotlichowe, mniejsze powierzchnie zajmują murawy porostowe i na obrzeżach ubogie murawy bliźniczkowe.

Ze względu na znikomy zasób siedliska (nastąpiło urealnienie powierzchni 1,33 ha) ocena reprezentatywności wynosi D.

Siedlisko w obszarze reprezentowane jest przez jeden płat, dokumentowany od wielu lat. Aktualizacja informacji o areale siedliska wynika z możliwości dokładnego obmierzenia jego powierzchni z wykorzystaniem zdjęć satelitarnych.

Na ocenie zaważyło małe zróżnicowanie roślinności. Oceny prezentowane w dotychczasowym SDF nie są współmierne do stanu siedliska w obszarze. W świetle wyników obserwacji z minionych lat i obecnych na obniżenie reprezentatywności wpłynęło małe zróżnicowanie roślinności (dominują murawy szczotlichowe, znikome powierzchnie zajmują murawy porostowe i bliźniczkowe) oraz ubogi zestaw gatunków typowych. Przyczyną słabego wykształcenia roślinności wskaźnikowej jest izolacja i niewielka powierzchnia siedliska. Stan zachowania obniżono z uwagi na duży udział powierzchni leśnej i zaroślowej na wydmie (ok. 50%) oraz zanik działania eolicznego (zapewniającego naturalną dynamikę siedliska) z powodu wypłaszczenia wydmy. Poza tym zły stan wiąże się z rozjeżdżaniem i wydeptywaniem murawy, a stan niezadawalający z obecnością gatunków ekspansywnych (trzcinnik piaskowy). Możliwości odtworzenia określa się z powyższego powodu jako trudne (III stopień). Pierwotnie wyższe oceny stanu siedliska wynikały z niedostatecznego materiału porównawczego i braku odpowiedniego materiału źródłowego pozwalającego na właściwą, względną ocenę stanu siedliska. Oceny zawarte w pierwotnej wersji SDF nie były oparte na badaniach, a jedynie danych szacowanych.

Siedlisko: 3150 starorzecza i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zbiorowiskami z *Nympheion*, *Potamion*
W obszarze znajdują się zarówno zbiorniki o powierzchni ponad 1 ha (kod 3150-1) jak i drobne zbiorniki wodne, a także słabo zachowane starorzecza w dolinie Płoni (kod 3150-2). Właściwy stan ochrony związany jest tu przede wszystkim z trofią i charakterystyką morfologiczną zbiornika. Optymalnie zbiorniki powinny

mieć status mezo-eutroficzny lub umiarkowanie eutroficzny, wody przejrzyste i rozległą strefę litoralu umożliwiającą rozwój roślinności wodnej. Taki charakter mają największe jeziora w obszarze Natura 2000 – Glinna, Binowskie i Piasecznik Wielki, czystymi wodami cechują się poza tym niektóre mniejsze zbiorniki o niewielkich zlewniach, np. Białe, Czarne i Dereń.

Dla zachowania właściwego stanu tych siedlisk kluczowa jest ochrona przed nadmiernym zasilaniem wód jezior w biogeny. Drugim czynnikiem krytycznym jest odpowiedni poziom wód w jeziorach, dlatego dramatyczne skutki miały w ostatnich latach silne spadki poziomu wody w jeziorach Piasecznik Wielki i Mały. Dwa największe jeziora (Glinna i Binowskie) poddawane są presji użytkowania rekreacyjnego i zabudowy strefy brzegowej.

Reprezentatywność siedliska oceniono jako dobrą (B) ze względu na zróżnicowanie roślinności typowej, podtypów i warunków ekologicznych, w jakich kształtuje się to siedlisko przyrodnicze. Szczególnym walorem są mezo-eutroficzne zbiorniki z ramienicami, pływającym ponikłem igłowym i jeziorką morską. Wobec znacznych zasobów siedliska w Polsce udział siedliska w obrębie obszaru wynosi 0,46%, stąd ocena względnej powierzchni wynosi C. Stan zachowania siedliska w obszarze oceniono jako dobry (B). Struktura siedliska w większości zbiorników jest dobrze zachowana (II) i ma dobre perspektywy zachowania funkcji (II). Cechy te wynikają z położenia większości naturalnych zbiorników w obrębie krajobrazu rolno-leśnego w strefie wododziałowej.

Siedlisko: 3160 naturalne, dystroficzne zbiorniki wodne

Siedlisko to w Puszczy Bukowej obejmuje głównie okrajki torfowisk mszarnych. Cechy charakterystyczne to kwaśny odczyn, słaba przejrzystość i brudny kolor wody. Siedlisko to ma znikomy udział w obszarze.

Otwarte lustro wody zachowało się w wąskim pasie otaczającym śródlęg torfowiska na wschód od jeziora Węglino oraz w zagłębieniu śródlęsnym na północny zachód od niego, a także na północny wschód od Dobropola. W zbiornikach dystroficznych stwierdzano obecność m.in. rzadko spotykanego pływacza drobnego *Utricularia minor*.

Częściej wśród lasów Puszczy Bukowej występują niewielkie zbiorniki humotroficzne, najczęściej wykształcające się w głębokich zagłębieniach wzniesień morenowych. Mimo położenia na wale morenowym zbudowanym z glin bogatych w węglan wapnia, zbiorniki te są zakwaszane kwasami humusowymi pochodzącymi z próchnicy glebowej. Związki te nadają wodzie barwę brązową. Powierzchnia tych niewielkich zbiorników jest często porośnięta kobiercem mietlicy psiej *Agrostis canina* i situ rozpięzłego *Juncus effusus*, czasem z udziałem torfowców i czermieni błotnej *Calla palustris*. Dywan ten przykrywa grząski zbiornik, z silnie uwodnionymi osadami.

Reprezentatywność siedliska oceniono jako „nieznaczącą” (ocena D).

Nastąpiło urealnienie powierzchni w stosunku do „starego” SDF z 0% na 0,01% tj. 0,90 ha. Zmiana jest wynikiem weryfikacji w 2013 roku [1]. Zwiększenie zasobu powierzchniowego siedliska wynika nie tylko z lepszego rozpoznania terenowego, ale też jest wynikiem wysokiego stanu wód w 2013 roku. W przypadku niektórych obiektów lustro zbiornika uległo znacznemu powiększeniu, co miało tym większe znaczenie, że ogólny areał siedliska jest niewielki. Siedlisko wskazuje na brak potencjału przetrwania. Zmiana oceny stanu zachowania wynika z dokładniejszego rozpoznania stanu siedlisk – niewielkie zbiorniki są podatne na zaburzenia i zmiany. W niektórych obiektach (np. Nadl. Gryfino oddz. 349b) obserwuje się sukcesję roślinności szuwarowej i łożowisk, w innych istnieją dawne rowy wpływające na kształtowanie się warunków wodnych (np. Nadl. Gryfino 342b). Zły stan (U2) osiągają takie wskaźniki jak obecność gatunków charakterystycznych, a niezadawalający (U1) – wpływ melioracji. Wskaźniki fizykochemiczne i dotyczące planktonu nie były oceniane. Pierwotnie wyższa ocena stanu siedliska wynikała z niedostatecznego materiału porównawczego i braku odpowiedniego materiału źródłowego pozwalającego na właściwą, względną ocenę stanu siedliska.

Siedlisko: 4030 suche wrzosowiska (*Calluno-Genistion*, *PohlioCallunion*, *Calluno-Arctostaphyilion*)

Siedlisko 4030 reprezentowane jest w obszarze przez jeden podtyp – 4030-1 wrzosowiska janowcowe *Calluno-Genistetum*. Jest to zbiorowisko łatwe do identyfikacji, ze względu na charakterystyczną fizjonomię, kształtowaną przez krzewinki wrzosu *Calluna vulgaris*. Rozwijają się na ubogich i kwaśnych glebach utworzonych z piasków.

Siedlisko to zajmuje niewielkie powierzchnie tylko pod linią energetyczną przecinającą lasy, na piaskach zastoiska wodnolodowcowego na północ od Puszczy Bukowej, między Strugą i Kijewem oraz na północ od Jezierzyc. Jest to zbiorowisko wykształcone na powierzchniach przekształconych antropogenicznie, jest ubogie florystycznie.

Ze względu na znikome zasoby siedliska przyrodniczego w obszarze (pon. 1 ha) ocena względnej

powierzchni wynosi D (pon. 0,01% krajowych zasobów siedliska). Stan zachowania siedliska jest średni, w tym zarówno struktura jak i funkcje (niewielkie, rozproszone płaty siedliska na siedliskach antropogenicznych – pod liniami energetycznymi, lokalnie pod presją ekspansywnego trzcinnika piaskowego lub zarośli).

Siedlisko: 6120 ciepłolubne, śródlądowe murawy napiaskowe (*Koelerion glaucae*)

W obszarze murawy te występują tylko na przydrożnych skarpach między ul. Działdowską, Palmirską i Śremską.

Reprezentatywność siedliska utrzymano z oceną „nieznaczącą” (ocena D).

W ramach prac nad PZO w roku 2013 [1] nastąpiło urealnienie powierzchni siedliska 2,4 ha [0,01%] (dane dotychczasowe z SDF). Po weryfikacji: 0,07 ha [poniżej 0,01%]. Dotychczasowe dane o zasobach siedliska, były szacunkowe, nie poparte inwentaryzacją terenową.

Siedlisko wykształca się w sposób typowy (murawy ze związku *Koelerion glaucae* z dominacją strzępicy sinej *Koeleria glauca* i udziałem wielu gatunków charakterystycznych, w tym rzadko spotykanych regionalnie i zagrożonych, np.: pajęcznica liliowata *Anthericum liliago*, rozchodnik ościsty *Sedum reflexum*). Siedlisko jest w skali lokalnej i regionalnej ważną ostoją dla szeregu gatunków zagrożonych. Stan zachowania siedliska jest średni, podobnie jak struktura i funkcje. Z uwagi na bardzo małe i rozproszone powierzchnie płatów siedliska (na skarpach na obrzeżach lasu) oraz ekspansja zarośli i zacienienie powodowane przez drzewa, utrzymano ocenę reprezentatywności siedliska jako nieznaczącą. Areał, stan siedliska i kompozycja gatunkowa nie uległy zmianom w stosunku do obserwacji z 2002 roku (choć zarejestrowano nowe, rzadkie gatunki, wcześniej przeoczone w obszarze np. owsica łąkowa *Avenula pratensis*).

Siedlisko: 6210 Murawy kserotermiczne (*Festuco-Brometea* i ciepłolubne murawy z *Asplenion septentrionalis*, *Festucion pallentis*)

W obrębie obszaru część płatów z roślinnością kserotermiczną, wyodrębnianą w przeszłości, włączono do siedliska świetlistych dąbrów (9110), ze względu na kształtowanie się roślinności kserotermicznej w obrębie drzewostanu dębowego. Płaty roślinności kserotermicznej w lukach drzewostanu stanowią jeden kompleks z płatami pod okapem drzew (tu należą m.in. murawy z pajęcznicą liliowatą *Anthericum liliago* w rejonie Szczecina Żydowiec). Typowe płaty muraw kserotermicznych i ciepłolubnych okrajków zajmują w obszarze znikomą powierzchnię w obrębie i na obrzeżach pola golfowego w Binowie. Są to bogate florystycznie zbiorowiska z kłosownicą pierzastą *Brachypodium pinnatum* i koniczyną pogiętą *Trifolium medium*, z udziałem wilżyny rozłogowej *Ononis repens* i sparcety siewnej *Onobrychis viciifolia*.

Ze względu na znikome zasoby siedliska przyrodniczego w obszarze (0,05 ha) ocena względnej powierzchni wynosi C (pon. 0,01% krajowych zasobów siedliska). Pojedynczy płat z ekspansywną kłosownicą pierzastą (konkurencyjną wobec innych gatunków typowych dla siedliska) musi być oceniony nisko (C) pod względem reprezentatywności. Ze względu jednak na lokalizację w obrębie obszaru użytkowanego kośnie i z funkcją uwzględniającą zachowanie muraw w krajobrazie – możliwości odtworzenia i poprawy stanu siedliska ocenić należy jako możliwe przy średnim nakładzie kosztów (C).

Siedlisko: 6410 Zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (*Molinion*)

Niewielki płat łąki z dominacją charakterystycznej dla zmiennowilgotnych łąk trzęślicy modrej *Molinia caerulea* stwierdzony został w obszarze opracowania w kompleksie torfiastych łąk i szuwarów nad rzeką Płonią między Kijewem i Strugą. Brak tu innych gatunków charakterystycznych. Około 2000 roku rósł na tych łąkach nasięźrzał pospolity *Ophioglossum vulgatum*, ale w roku 2008 i 2013 [1] nie został odnaleziony. Brak użytkowania kośnego i prawdopodobnie także długotrwałe stagnowanie wody, spowodowane spadającą funkcjonalnością sieci melioracyjnej, sprzyjają ekspansji roślin szuwarowych, głównie trzciny pospolitej i turzycy błotnej.

Ze względu na znikome zasoby siedliska przyrodniczego w obszarze (pon. 1 ha i pon. 0,01%), ubogi skład florystyczny, ekspansję szuwarów (i przez to częściowo zdegradowaną strukturę), przy jednoczesnym kształtowaniu warunków wodnych przez melioracje, bez uwzględnienia potrzeb ochrony siedliska i przy braku użytkowania kośnego, reprezentatywność siedliska oceniono jako D (nieznaczącą).

Siedlisko: 6430 Ziołorośla górskie (*Adenostylion alliariae*) i ziołorośla nadrzeczne (*Convolvuletalia sepium*)

Siedlisko w obszarze związane jest z doliną Płoni, występując głównie koło Jezierzyc, poza tym w niewielkich płatach w mozaice z lasami łągowymi o przerywanym zwarcie drzewostanu. Zajmuje ono znikome powierzchnie i tworzy dynamiczne układy z szuwarami, zaroślami i zadrzewieniami łągowymi, ewentualnie występują tylko w wąskich strefach ekotonowych lasów łągowych.

W ramach prac nad PZO w roku 2013 [1] nastąpiło urealnienie powierzchni siedliska z 2,5 ha [0,02%] (dane dotychczasowe z SDF) na 0,11 ha [poniżej 0,01%]. Różnica spowodowana jest szacunkowym określeniem poprzednich danych i weryfikacją terenową obecnych. W okresie między tworzeniem SDF a obecnymi pracami terenowymi nie zaszły zmiany w krajobrazie i warunkach kształtowania się siedliska przyrodniczego. Podkreślić należy jednak problem z precyzyjnym wyznaczeniem arealu siedliska ze względu na jego liniowy, a nie płatowy charakter oraz przenikanie się z odmiennymi siedliskami szuwarowymi i łągowymi. Tym niemniej wcześniej szacowany areal 2,5 ha jest w świetle danych terenowych znacznie przesadzony. Siedlisko kształtuje się w wąskim pasie wzdłuż brzegów rzeki Płonia poza zwartymi kompleksami leśnymi, wyodrębniając się wyraźniej tylko w rejonie osiedla Szczecin Jezierzycy.

Ze względu na znikome zasoby siedliska przyrodniczego w obszarze, inwazję gatunków obcych geograficznie bylin (m.in. nawłóć późna *Solidago gigantea*, niecierpek gruczołowaty *Impatiens glandulifera*, astry *Aster* sp., klon jesionolistny *Acer negundo*, kolczurka klapowana *Echinocystis lobata*, rdestowiec sachaliński i ostrokończysty) oraz problemy w kształtowaniu się siedliska ze względu na konieczność utrzymywania pełnego zwarcia drzewostanów łągowych oraz ekspansję zarośli wierzbowych, biorąc pod uwagę niski potencjał przetrwania siedliska, obniżono ocenę reprezentatywności siedliska na D.

Siedlisko: 6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*)

W warunkach Wzgórz Bukowych roślinność typowa dla tych siedlisk zajmuje niewielkie powierzchnie na skarpach przydrożnych i miedzach, rzadziej na stokach wzgórz.

Bogate gatunkowo łąki świeże ekstensywnie użytkowane zajmują w obszarze Natura 2000 największą powierzchnię spośród siedlisk łąkowych i murawowych. Rozproszone płaty znajdują się między innymi w obrębie Polany Kołowskiej i Binowskiej, między jeziorami Glinna i Zgniły Grzyb, w rejonie Skórczej Góry koło Szczecina Zdrójów oraz na skraju Puszczy Bukowej pod Śmierdnicą. W wielu miejscach są porzucone i zarastają zaroślami (głównie glogami). Kształtują się także na odłogach jako faza sukcesji.

Ocena względnej powierzchni siedliska wynosi C, ponieważ zasoby tego rozpowszechnionego w skali kraju siedliska w obszarze wynoszą zaledwie 22,94 ha (0,06% krajowych zasobów siedliska). Siedlisko jest tu reprezentowane przez dość ubogie gatunkowo zbiorowiska, często zubażane przez ekspansywne trawy – trzcinnik, kłósówkę lub mietlicę, dlatego ocena reprezentatywności jest niska (C). Struktura siedliska jest średnio zachowana lub częściowo zdegradowana (III) ze względu na często zaniechanie użytkowania kośnego i kształtowanie się jego na siedliskach zastępczych (skarpy, przydroża). Ze względu na tendencje rozwojowe (ekspansywne trawy i zarośla) zachowanie funkcji oceniane jest jako mające średnie lub niekorzystne perspektywy (III). Ze względu na złożone kwestie własnościowe i upadek rolnictwa na znacznych powierzchniach w obszarze – możliwość odtworzenia siedliska oceniana jest jako trudna lub niemożliwa (III). Ogólny stan zachowania w efekcie oceniono jako średni lub zdegradowany (C).

Siedlisko: 7140 Torfowiska przejściowe i trzęsawiska (przeważnie z roślinnością z *Scheuchzeria-Caricetea*)

W obszarze wypełniają niewielkie śródpolne lub śródleśne zagłębienia. Mszary silnie zarastają sitem rozpięchłym *Juncus effusus*, łozą *Salix cinerea* i brzozą omszoną *Betula pubescens*. W centralnych częściach najlepiej zachowanych i największych torfowisk mszarnych (np. na zachód od Kołowa, koło jeziora Węglino), występuje rozległy mszar budowany głównie przez torfowiec *Sphagnum fallax*, poprzerastany welnianką pochwowatą *Eriophorum vaginatum*, turzycą dzióbkowatą *Carex rostrata* i welnianką wąskolistną *Eriophorum angustifolium* z udziałem gatunków wysokotorfowiskowych: żurawiny błotnej *Oxyccocus palustris*, rosiczki okrągłolistnej *Drosera rotundifolia*, bagna zwyczajnego *Ledum palustre*, modrzewnicy zwyczajnej *Andromeda polifolia* i wrzосу zwyczajnego *Calluna vulgaris*.

Ocena względnej powierzchni siedliska wynosi C ponieważ jego zasoby w obszarze (22,94 ha) stanowią znacznie poniżej 2% zasobów w skali kraju (0,04% krajowych zasobów siedliska). Reprezentatywność siedliska oceniono jako dobrą (B) ze względu na zróżnicowanie roślinności typowej i warunków ekologicznych, w jakich się kształtuje. Struktura siedliska jest średnio zachowana lub częściowo zdegradowana (III) ze względu na niewielkie powierzchnie poszczególnych torfowisk i podatność na przekształcenia, duży udział drzew, gatunki dominujące i ekspansywne (sit rozpięchły). Ze względu na tendencje rozwojowe (ekspansja brzozy i sitów) zachowanie funkcji oceniane jest jako mające średnie lub niekorzystne perspektywy (III). Ze względu na ponadlokalny charakter zagrożeń (zmiany warunków wodnych, klimatycznych, zanieczyszczenie opadów) możliwość odtworzenia siedliska oceniana jest jako trudna lub niemożliwa (III). Ogólny stan zachowania w efekcie oceniono jako średni lub zdegradowany (C).

Siedlisko: 7220 Źródłiska wapienne ze zbiorowiskami *Cratoneurion commutati*

pierwszy płat siedliska zarejestrowany został w 2013 roku w obszarze pomiędzy miejscowością Glinna i

rezerwatem Źródłiskowa Buczyna. Kolejne płaty w 2015 r., na znacznie większych powierzchniach – w centralnej części rezerwatu Źródłiskowa Buczyna. W obydwu przypadkach siedlisko kształtuje się w obrębie rozległych kompleksów lasów źródłiskowych w postaci mikrosiedlisk z licznym udziałem mszaków, z dominacją rzeżuchy gorzkiej *Cardamine amara*, z charakterystycznym procesem petryfikacji i depozycji martwicy wapiennej. Dotychczasowy brak danych o siedlisku w SDF wynikać może z braku badań kierunkowych oraz z niedostrzegania jego obecności z powodu kształtowania się w trudnodostępnym terenie. Przyjmując za podstawę opis siedliska zawarty w podręczniku interpretacji siedlisk Unii Europejskiej, siedlisko to obejmuje wypływy zimnych, twardych wód podziemnych o wysokiej zawartości związków wapnia, z aktywnym procesem wytrącania się węglanu wapnia w formie trawertynów lub innych rodzajów martwicy wapiennej, którym towarzyszy roślinność (zdominowana przez mszaki) ze związku *Cratoneurion commutati*. Zgodnie jednak z opisem siedliska zawartym w przewodniku metodycznym dla siedliska 7220 (Parusel 2010), ze względu na specyficzne uwarunkowania hydrologiczne procesu wytrącania się martwicy wapiennej oraz dotychczasowe rozpoznanie jego zróżnicowania w Polsce, do siedliska tego zalicza się źródła:

- z czynnym procesem wytrącania się martwicy wapiennej oraz obecnością trawertynów lub innych rodzajową martwicy wapiennej i wskaźnikowych gatunków roślin,
- z czynnym procesem wytrącania się martwicy wapiennej oraz obecnością trawertynów lub innych rodzajów martwicy wapiennej,
- z obecnością trawertynów lub innych rodzajów martwicy wapiennej i wskaźnikowych gatunków roślin.

O ile na południu Polski proces petryfikacji wciąż zachodzi aktywnie, o tyle w Polsce północnej, w obecnych uwarunkowaniach klimatycznych, tworzenie się martwic wapiennych występuje sporadycznie i ma charakter drobnopowierzchniowy z roślinnością wykształconą zazwyczaj tylko kadłubowo, toteż każde źródłisko petryfikujące jest unikatowe na niżu (Wolejko 2004). Na źródłiskach występują głównie zbiorowiska roślin zarodnikowych (mchów, wątrobowców i glonów). Ze względu na unikatowość i wysoki stopień zagrożenia, siedlisko to zostało uznane za priorytetowe.

Źródłiska wapienne odnalezione w obszarze Wzgórz Bukowych, kształtują się w obrębie rozległych kompleksów lasów źródłiskowych, w sposób typowy dla rejonu Polski północno-zachodniej, w postaci mniejszych lub większych, często łączących się ze sobą i trudnych do wyodrębnienia mikrosiedlisk z licznym udziałem mszaków (w tym ze źródłiskowcem zmiennym *Cratoneuron commutati*, skrzydlikiem *Fissidens taxifolius*) porastających najczęściej tzw. bruki morenowe i fragmenty zalegającego w źródłiskach drewna, rzeżuchy gorzkiej *Cardamine amara*, śledziennicy skrętolistnej *Chrysosplenium alternifolium*, z obecnością wątrobowców (*Preissia quadrata* i *Peelia endiviaefolia*) i turzycy odległokłosej *Carex remota* oraz charakterystycznym, choć zachodzącym dyskretnie procesem petryfikacji i depozycji martwicy wapiennej. W rezerwacie Źródłiskowa Buczyna niektóre źródła wyerodowały cyrki źródłiskowe, a w miejscu największej koncentracji źródeł, na wypływach wód podziemnych wytworzyło się kopułowe torfowisko źródłiskowe, obecnie porożciniane przez strumyki, erodujące także dawniej wytworzone tu warstwy martwicy wapiennej. Porasta je łęg źródłiskowy. Wody w tym miejscu są silnie zmineralizowane i bogate w wapń, co odzwierciedla pH na poziomie 8,5 (Pawlaczyk i in. 2015). Z siedliskiem związanych jest szereg zagrożonych gatunków roślin oraz bardzo rzadko spotykanych w Polsce bezkręgowców, np. małżoraczków i chruścików (Szlaue-Lukaszewska 2010, Kujawa-Pawlaczyk, Pawlaczyk, Gawroński 2006, Pawlaczyk i in. 2015).

Petryfikujące źródła w Polsce są z reguły siedliskiem drobnopowierzchniowym (od kilku do kilkuset metrów kwadratowych) a wytrącające się martwice wapienne mają niewielkie, w porównaniu do innych obszarów Europy wymiary. Dotychczas rozpoznane płaty siedliska zajmują powierzchnię około 2 ha, przy czym nie można wykluczyć, że źródeł petryfikujących jest w obszarze Wzgórz Bukowych znacznie więcej. (przemawia za tym zarówno budowa geologiczna tego obszaru, jak i niedostatek jego eksploracji pod kątem występowania tego specyficznego siedliska). Mając na względzie powyższe, ale jednocześnie stosunkowo niewielki stopień dotychczasowego rozpoznania zasobów siedliska w obszarze, tymczasem reprezentatywność oceniono jako znaczącą (C). Również powierzchnię względną oceniono na C ze względu na zasoby siedliska przyrodniczego w obszarze zawierające się w przedziale od 0 do 2% krajowych zasobów siedliska. Potencjalny areal siedliska w obszarze jest jednak znacznie większy ze względu na polodowcowe przewarstwienia kredowe (CaCO_3), łuskową budowę geologiczną podłoża i bardzo liczne występowanie zjawisk źródłiskowych (helokreny, limnokreny i reokreny). Istnieje bardzo duże prawdopodobieństwo, że po przeprowadzeniu specjalistycznej, ukierunkowanej na siedlisko 7220 inwentaryzacji na całym obszarze (zaplanowanej w ramach uzupełnienia stanu wiedzy w PZO), jego zasoby i zróżnicowanie okażą się wielokrotnie większe niż dotychczas wykazane.

Struktura obecnie znanych płatów siedliska została oceniona jako dobrze zachowana (II), ze względu na obecność kopalnej martwicy wapiennej, zachodzące procesy petryfikacji i obecność gatunków wskaźnikowych. Co prawda znaczna powierzchnia jest zajęta przez las źródłiskowy i byliny, nie jest jednak

obecnie pewne (z powodu ogólnie ograniczonej wiedzy na temat funkcjonowania tego siedliska w kraju), czy wskazane czynniki rzeczywiście mogą być uznane za degradujące siedlisko, czy też stanowią specyficzny podtyp siedliska i świadczą o zróżnicowaniu jego form. Ze względu położenie większości płatów siedliska w granicach rezerwatu przyrody, perspektywy zachowania funkcji oceniono jako dobre (II). Ponieważ specyfika siedliska jest jego duża zdolność do odtwarzania się, w tej kategorii ocen przyznano (I). Ogólny stan zachowania oceniany jest jako dobry (B).

Ocena ogólna: znacząca (C).

Siedlisko: 9110 Kwaśne buczyny (*Luzulo-Fagetum*)

Kwaśne buczyny zajmują ubogie siedliska, głównie na zboczach wzniesień i obrzeżach kompleksu leśnego Wzgórz Bukowych. Drzewostan w płatach zespołu leśnego identyfikowanego tradycyjnie jest zwykle czysto bukowy. W niższych warstwach, pojedynczo lub w płatach, rośnie młodsze pokolenie buków, poza tym podszyt jest bardzo ubogi. Runo jest skąpogatunkowe, często tylko mszyste. Rośliny naczyniowe, pojawiające się w tej warstwie najliczniej to: śmiełek pogięty *Deschampsia flexuosa*, kosmatka owłosiona *Luzula pilosa*, turzycza pigułkowata *Carex pilulifera*, szczawik zajęczy *Oxalis acetosella*, konwalijka dwulistna *Majanthemum bifolium*. Rzadkim i interesującym gatunkiem w runie kwaśnych buczyn na Wzgórzach Bukowych jest kosmatka gajowa *Luzula luzuloides* – gatunek charakterystyczny dla zespołu górskiej acydofilnej buczyny. W luki w drzewostanie i inne miejsca przeświecone wkracza trzcinnik piaszkowy *Calamagrostis epigejos* i leśny *C. arundinacea* oraz kłosówka miękka *Holcus mollis*.

Kwaśne buczyny zajmują w obszarze 592,59 ha. To znaczna powierzchnia, ale jej udział w zasobach siedliska w skali kraju wynosi 0,53%, stąd ocena względnej powierzchni wynosi C. Ze względu na zróżnicowanie roślinności i wariantów ekologicznych w jakich siedlisko się kształtuje – jego reprezentatywność oceniona jest jako doskonała (A). Struktura siedliska przyrodniczego w porównaniu z opisywanymi buczynami kwaśnymi z innych obszarów i w kontekście stanów określanych w poradnikach ochrony siedlisk jest zachowana dobrze (II). Ze względu na różny reżim ochronny lasów jest zresztą zróżnicowana w obszarze. Na znacznej części siedliska pozostającej w gospodarczym użytkowaniu ocenę stanu siedliska pogarszają zwłaszcza wskaźniki dotyczące zasobów martwego drewna. Biorąc pod uwagę potencjalne niekorzystne oddziaływania na to siedlisko i możliwe do zastosowania zabiegi ochronne, perspektywy zachowania jego struktury są doskonałe (I) (duża powierzchnia wyłączona z użytkowania, wprowadzenie działań skutkujących zróżnicowaniem struktury ekosystemu i zwiększeniem zasobów martwego drewna). Ze względu na odpowiednie warunki siedliskowe, znaczne zasoby gatunków typowych, duże powierzchnie wyłączone z użytkowania i kształtujące się naturalnie – możliwości odtworzenia siedliska są łatwe (I).

Siedlisko: 9130 Żyzne buczyny (*Dentario glandulosae-Fagenion*, *Galio odorati-Fagenion*)

Siedlisko przyrodnicze żyznych buczyn stanowi ok. 90% areалу lasów bukowych w obszarze Wzgórza Bukowe. Wykształca się na glebach brunatnych na zasobnych, zwykle gliniastych lub ilastych utworach morenowych, a w wariancie ze szczyrem na żyznych glebach wilgotnych, bogatych w węglan wapnia, na siedlisku lasu wilgotnego. Identyfikatorem fitosocjologicznym tego siedliska przyrodniczego jest zespół *Galio odorati-Fagetum*. W centralnej i północnej części obszaru, na terenach o bardzo zróżnicowanej rzeźbie terenu, żyzne buczyny w typowej, zróżnicowanej gatunkowo postaci wykształcają się w obniżeniach terenu (poza miejscami bardziej wilgotnymi). Na wierzchowinach i zboczach wzniesień rozległe przestrzenie zajmuje uboższy wariant żyznej buczyny z dominacją kostrzewy leśnej *Festuca altissima*.

Zróżnicowanie roślinności wskaźnikowej

Drzewostan żyznych buczyn niżowych tworzy zwykle tylko buk zwyczajny *Fagus sylvatica*, czasem domieszkę tworzy grab *Carpinus betulus* i jawor *Acer pseudoplatanus* oraz podsadzane gatunki domieszkowe – głównie dąb szypułkowy *Quercus robur*, świerk pospolity *Picea abies* i modrzewie. W siedlisku tym słabo wykształcona jest warstwa krzewów – lity, pozbawiony luk drzewostan bardzo mocno zacienia dno lasu, stąd poza płatami podrostów bukowych (czasem jaworowych lub grabowych), tylko gdzieś pojawia się tu bez czarny *Sambucus nigra* czy jesion wyniosły *Fraxinus excelsior*, rzadko dorastający do formy dojrzałej.

Pokrycie warstwy zielnej jest bardzo zróżnicowane – od tak zwanej fazy nagiej (*Fagetum nudum*), niemal pozbawionej runa przez podzespół *G. o.-F. festucetosum altissimae* z dominującą w runie kostrzewą leśną *Festuca altissima*, aż po podzespół *G. o.-F. typicum* z wielogatunkowym runem, często bez zaznaczającej się wyraźnie dominacji jakiegos gatunku.

Do najbardziej stałych składników runa żyznych buczyn należą: przytulia wonna *Galium odoratum*, gajowiec żółty *Galeobdolon luteum*, zawilec gajowy *Anemone nemorosa*, prosownica rozpierzchła *Milium effusum*,

nerecznica samcza *Dryopteris filix-mas*, szczawik zajęczy *Oxalis acetosella* i niecierpek drobnokwiatowy *Impatiens parviflora*. Z reguły tylko te gatunki pojawiają się w najuboższych gatunkowo buczynach. W wariantcie wilgotnym ze szczyrem (9130-2) w runie dominuje szczyr trwały *Mercurialis perennis*, częste są takie gatunki jak: czosnaczek pospolity *Alliaria petiolata*, czartawa pospolita *Circaea lutetiana*, bodziszek cuchnący *Geranium robertianum*, nierzadko rosną tu także przedstawiciele rodziny storczykowatych i przylaszczka pospolita *Hepatica triloba*.

Zasoby i stan zachowania

Żyzne buczyny występują na Wzgórzach Bukowych w całym szeregu faz dynamicznych (związanych z cyklem rozwojowym lasów) lub degeneracyjnych. Na północnych i północno-zachodnich zboczach, pod prześwietlonym drzewostanem, występuje faza z masowo występującymi paprociami, najczęściej z nerecznicą samczą *Dryopteris filix-mas*, wietlicą samiczą *Athyrium filix-femina* i zachyłką oszczepowatą *Phegopteris connectilis*. W niewielkich lukach w żyznych buczynach – w lasach na wykrotach, poza rezerwatami na siedliskach zastępczych na przydrożach śródleśnych – pojawia się m.in. wyka leśna *Vicia sylvatica*. W lukach w wariantcie żyznym i wilgotnym występuje bardzo rzadko spotykana stokłosa *Benekena Bromus benekeni*.

Siedlisko w obszarze zajmuje 4884,90 ha dominując w tutejszym krajobrazie leśnym. Stanowi to 5,46% krajowych zasobów siedliska – w efekcie jest to jedyne siedlisko w obszarze z oceną względnej powierzchni B. Ze względu na wyjątkowe zróżnicowanie postaci, wariantów ekologicznych (w tym podtyp źródłiskowy) – reprezentatywność siedliska oceniona jest jako doskonała (A). Struktura siedliska przyrodniczego w porównaniu z opisywanymi buczynami z innych obszarów i w kontekście stanów określanych w poradnikach ochrony siedlisk jest zachowana dobrze (II). Jest ona zróżnicowana w obszarze ze względu na różny reżim ochronny lasów. Na znacznej części siedliska, gdzie pozostaje ono w gospodarczym użytkowaniu, ocenę stanu siedliska pogarszają zwłaszcza wskaźniki dotyczące zasobów martwego drewna. Biorąc pod uwagę potencjalne niekorzystne oddziaływania na to siedlisko i możliwe do zastosowania zabiegi ochronne, perspektywy zachowania jego struktury są doskonałe (I) (duża powierzchnia wyłączona z użytkowania, wprowadzenie działań skutkujących zróżnicowaniem struktury ekosystemu i zwiększeniem zasobów martwego drewna). Ze względu na odpowiednie warunki siedliskowe, znaczne zasoby gatunków typowych, duże powierzchnie wyłączone z użytkowania i kształtujące się naturalnie – możliwości odtworzenia siedliska są łatwe (I).

Siedlisko: 9160 Grąd subatlantycki (*Stellario-Carpinetum*)

Grądy zajmują w obszarze Wzgórza Bukowe niewielkie powierzchnie, w bardziej typowej postaci poza zwartym masywem leśnym Puszczy Bukowej – na zboczach mis jeziornych (nad Glinną i Zgniłym Grzybem) oraz w dolinach rzek i strumieni (nad Płonią i Leszczyńcem).

W obszarze występuje 106,72 ha grądów subatlantyckich, co stanowi 0,23% zasobów krajowych, stąd ocena względnej powierzchni wynosi C. Ze względu na słabe wykształcanie się roślinności typowej, nikłe zasoby gatunków charakterystycznych, inicjalny charakter wielu płatów – reprezentatywność siedliska w obszarze jest nisko oceniona (C). Struktura siedliska przyrodniczego w porównaniu z typowymi grądami subatlantyckimi z innych obszarów i w kontekście stanów określanych w poradnikach ochrony siedlisk jest zachowana średnio lub częściowo zdegradowana (III). Na znacznej części siedliska ocenę stanu pogarszają zwłaszcza wskaźniki dotyczące udziału gatunków obcych ekologicznie i zasobów martwego drewna, poza tym niewielki udział graba i rzadko spotykana charakterystyczna kombinacja gatunków. Dodatkowo problemem jest izolacja i niewielkie powierzchnie płatów siedliska. Biorąc pod uwagę istniejący stan i potencjalne oddziaływania na to siedlisko oraz możliwe do zastosowania zabiegi ochronne – perspektywy zachowania jego struktury są dobre (II). Ze względu na rozproszenie i niewielkie płaty siedliska, skomplikowane stosunki własnościowe (duże powierzchnie siedliska poza zarządem Lasów Państwowych) oraz słabe zasoby populacji gatunków typowych – możliwości odtworzenia siedliska są trudne (III).

Siedlisko: 9190 Kwaśne dąbrowy (*Quercion robori-petraeae*)

W ramach tego siedliska wyróżniamy zespół kwaśnego lasu brzoźowo-dębowego (*Betulo-Quercetum*) zajmujący w obszarze niewielkie powierzchnie (1,86 ha) na piaskach zastoiska wodnolodowcowego, przeciętego doliną Płoni na północ od Wzgórz Bukowych (oddz. 80 d, 86b). Ten sam zespół wykształca się antropogenicznie na siedlisku zastępczym (sztuczny drzewostan brzoźowo-dębowy, ale z roślinnością typową) wewnątrz Puszczy Bukowej (oddz. 266 a,b). Wartościowy jest płat w dolinie Płoni – wykształcający się tu typowo i mimo niedużego areалу siedlisko jest wyraźnie zróżnicowane na warianty wilgotnościowe. W miejscach świeżych pod okapem drzewostanu dębowo-brzoźowego rozwija się podszyt z kruszyną pospolitą i jarząbem pospolitym, wszystko licznie oplecione wiciokrzewem pomorskim. W runie dominuje: orlica

pospolita *Pteridium aquilinum*, borówka *Vaccinium myrtillus*, śmiałek pogięty *Deschampsia flexuosa*, pszeniec zwyczajny *Melampyrum pratense*, konwalijka dwulistna *Maianthemum bifolium*, siódmaczek leśny *Trientalis europaea*. W wariancie wilgotnym dominuje trzęślica modra *Molinia caerulea* z orlicą pospolitą i turzycą pospolitą *Carex nigra*.

W zdecydowanej większości kwaśnie dąbrowy kształtują się w wyniku sztucznego odnowienia drzewostanów dębowych na słabszych siedliskach potencjalnych kwaśnych buczyn. Pod okapem dębów odnawia się w nich niemal wyłącznie buk i ten gatunek panuje w dolnych warstwach drzewostanu.

Z uwagi na antropogeniczne pochodzenie siedliska (siedliska zastępcze) oraz wątpliwości co do ich prawidłowej klasyfikacji, ze względu na brak gatunków typowych dla składu gatunkowego zespołów i asocjacji reprezentujących siedlisko, nie wprowadza się zmian w SDF w zakresie oceny reprezentatywności, powierzchni względnej, stanu zachowania oraz oceny ogólnej. Nie wprowadza się również zmian w powierzchni siedliska, ze wskazaniem konieczności ponownej weryfikacji danych w tym zakresie, szczególnie w zbiorowiskach budzących wątpliwości syntaksonomiczne.

Siedlisko: 91D0 Bory i lasy bagienne (*Vaccinio uliginosi Betuletum pubescentis*, *Vaccinio uliginosi Pinetum*, *Pino mugo-Sphagnetum*, *Sphagno girgensohnii-Piceetum*) i brzozowo-sosnowe bagienne lasy borealne
Powierzchnia względna C ($2\% \geq p > 0\%$) – siedlisko zidentyfikowano na pow. 5,1 ha [1], co stanowi 0,01 % zasobu krajowego siedliska.

Reprezentatywność C (znacząca) – Siedlisko wykształca się w postaci typowych brzezin bagiennych (0,3 i 2,2 km na SE od Kołowa), poza tym w postaci zbiorowisk przejściowych między brzezinaми bagiennymi i olsami torfowcowymi (rezerwat przyrody „Trawiasta Buczyna”, torfowiska na południe od Jeziora Glinna i na Polanie Dobropolskiej).

Stan zachowania w obszarze – C (średni lub zdegradowany). Stopień zachowania struktury III – średnio zachowana lub częściowo zdegradowana. Stopień zachowania funkcji III – średnie lub niekorzystne perspektywy ze względu na małe zróżnicowanie, niewielką powierzchnię i wrażliwość na zaburzenia (eutrofizacja powodowana spływami powierzchniowymi, spadek poziomu wód). Ze względu na zależność od ponadlokalnych zmian warunków wodnych oraz niewielkie powierzchnie siedliska zależne od wpływów zewnętrznych – możliwości odtworzenia siedliska są trudne lub nawet niemożliwe (III) ze względu na nieodwracalne zmiany warunków siedliskowych.

Ocena ogólna C (znacząca).

Siedlisko: 91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnion glutinoso-incanae*) i olsy źródliskowe

Wzdłuż niemal wszystkich licznych strumieni oraz wzdłuż Płoni ciągną się w obszarze pasma lasów łęgowych – stanowiące priorytetowe siedlisko przyrodnicze. Dobremu stanowi siedlisk łęgowych na Wzgórzach Bukowych sprzyja naturalny i w dużym stopniu niezależny od otoczenia reżim hydrologiczny, brak antropogenicznych przekształceń cieków i ich gęsta sieć.

Powierzchniowo dominuje w Puszczy Bukowej łęg jesionowo-olszowy *Fraxino-Alnetum* (oznaczany jako podtyp siedliska 91E0-3). Zespół ten wykształca się w płaskich dolinach wypełnionych glebą błotno-ziemną, z różnej głębokości utworem mułowo-torfowym pod poziomem próchnicznym. W drzewostanie panuje zwykle niepodzielnie olsza czarna *Alnus glutinosa*, ze względu na sztuczne odnowienia po zrębach zupełnych – zwykle bez domieszek. Podszyt jest zróżnicowany, bywa gęsty i różnorodny, z udziałem czeremchy *Padus avium*, bzu czarnego *Sambucus nigra*, głogu jednoszyjkowego *Crataegus monogyna*. Runo jest często bogate florystycznie i składa się z licznych gatunków typowych dla żyznych i wilgotnych siedlisk – charakterystycznych zarówno dla lasów liściastych, jak i szuwarów oraz łąk. W zależności od stopnia zabagnienia różnie układają się proporcje między tymi grupami. Na siedliskach najmniej zabagnionych dominują są najczęściej gwiazdnica gajowa *Stellaria nemorum*, pokrzywa zwyczajna *Urtica dioica*, szczyr trwały *Mercurialis perennis*, niecierpek pospolity *Impatiens noli-tangere*, w miejscach silniej zabagnionych dominuje najczęściej turzyca błotna *Carex acutiformis*.

W dolinach niewielkich cieków spływających w obrębie wzgórz wykształcają się podgórskie i subatlantyckie łęgi jesionowe *Carici remotae-Fraxinetum* (podtyp 91E0-5), wyjątkowo typowo jak na Polskę północną.

Obecność łęgów przystumykowych wyróżnia obszar Wzgórz Bukowych, ponieważ występuje tu unikatowa w skali całej Polski niżowej kompozycja gatunków charakterystycznych, w tym także rzadko spotykanych na niżu, takich jak: przetacznik górski *Veronica montana*, czartawa pośrednia *Circaea intermedia*, szczaw gajowy *Rumex sanguineus* i obecnej tylko w Puszczy Bukowej turzycy zgrzeblowatej *Carex strigosa*.

Wymienione gatunki należą do zagrożonych przynajmniej w skali regionalnej, natomiast w Puszczy Bukowej

występują wyjątkowo licznie. Gatunkiem dominującym w zbiorowisku jest zwykle turzycza rzadkokłosa *Carex remota*.

Specyficzne lasy olszowe tworzą się w obrębie źródlisk (podtyp 91E0-4). Obecne są one w Puszczy Bukowej u podnóża wielu stoków, nie tylko w górnych odcinkach dolin, ale w wielu miejscach wzdłuż ich biegu. Silnie zabagnione źródłiska porośnięte są rzeżuchą gorzką *Cardamine amara*, tworzącą malowniczy aspekt podczas wiosennego kwitnienia. Towarzyszą jej często turzycza błotna *Carex acutiformis* i długokłosa *C. elongata*, w miejscach takich często rośnie porzeczek czarna *Ribes nigrum*. Silne zabagnione zbiorowiska o takim składzie florystycznym, klasyfikowane są czasem jako olsy źródliskowe *Cardamino-Alnetum*. Wzdłuż drobnych cieków w obrębie źródlisk tworzą się jednak także płaty z typową roślinnością łągową, ze znacznym udziałem śledziennicy skrętołistej *Chrysosplenium alternifolium* i turzycy odległokłosej *Carex remota*.

Ocena względnej powierzchni siedliska wynosi C, ponieważ zasoby tego rozpowszechnionego w skali kraju siedliska wynoszą w obszarze 260,58 ha (0,1% krajowych zasobów siedliska). Łęgi reprezentowane są w obszarze aż przez cztery podtypy (źródliskowe, wierzbowe, jesionowo-olszowe i jesionowe), przy czym subatlantyckie łęgi jesionowe wyróżniają się kompozycją gatunkową w skali krajowej, zróżnicowane i typowo wykształcone są także zespoły roślinności typowej dla pozostałych podtypów. Dlatego reprezentatywność siedliska w obszarze jest oceniona jako doskonała (A). Struktura siedliska przyrodniczego w porównaniu z łągami z innych obszarów i w kontekście stanów określanych w poradnikach ochrony siedlisk jest zachowana dobrze (II). Ze względu na różny reżim ochronny lasów jest zresztą zróżnicowana w obszarze. Na znacznej części siedliska, pozostającej dotychczas w gospodarczym użytkowaniu, ocenę stanu pogarszają zwłaszcza wskaźniki dotyczące zasobów martwego drewna. Biorąc pod uwagę potencjalne niekorzystne oddziaływania na to siedlisko i możliwe do zastosowania zabiegi ochronne, perspektywy zachowania jego struktury są doskonałe (I) (las siedliska przewidziane w zasadzie do wyłączenia z użytkowania gospodarczego). Ze względu na odpowiednie warunki siedliskowe, znaczne zasoby gatunków typowych, duże powierzchnie wyłączone z użytkowania i kształtujące się naturalnie – możliwości odtworzenia siedliska są łatwe (I).

Siedlisko: 91F0 Łęgowe lasy dębowo-wiązowo-jesionowe (*Ficario-Ulmetum*)

W zalesionych szerszych dolinach z mineralnym dnem i głęboko próchniczną glebą wzrasta bogactwo gatunkowe runa i podszytu. Z takich miejsc, poza zasięgiem zalewów z niewielkich powierzchni podawany był z obszaru łęg wiązowo-jesionowy *Ficario-Ulmetum*. W drzewostanie rosną w nim: olsza czarna *Alnus glutinosa*, jesion wyniosły *Fraxinus excelsior*, a także dąb szypułkowy *Quercus robur* i wiąz szypułkowy *Ulmus laevis*. W podszyciu częste są głogi. Charakterystyczny jest aspekt wiosenny runa, tworzony przez kwitnące kobierce kilku gatunków: ziarnopłonu wiosennego *Ficaria verna*, złoci żółtej *Gagea lutea* i zawilca żółtego *Anemone ranunculoides*.

Ze względu na niewielką powierzchnię zajmowaną przez to siedlisko w obszarze i fakt, że łęgi te są wykształcone stosunkowo słabo (choć w postaci wyraźnie rozpoznawalnej), reprezentatywność siedliska w obszarze została oceniona jako nieznaczająca (D).

Siedlisko: 91I0 Ciepłolubne dąbrowy (*Quercetalia pubescenti-petraeae*)

W strefie krawędziowej Wzgórz Bukowych, przy krawędzi doliny Odry, występują lasy dębowe, będące pozostałością świetlistych dąbrów *Potentillo albae-Quercetum* oraz muraw kserotermicznych, dawno temu zapewne porośniętych drzewami. Siedliska utrzymywane w przeszłości dzięki wypasowi, po jego zaprzestaniu pokryły się gęstszymi drzewostanami. Z tego powodu oraz lokalnie z powodu inwazji robinii akacjowej, zbiorowiska te wykształcają się obecnie słabo i na małej powierzchni, ale nadal mają ogromne znaczenie przyrodnicze. Między innymi, w płatach tego siedliska w pobliżu Podjuch znajdują się stanowiska ściśle chronionej i zagrożonej pajęcznicy liliowatej *Anthericum liliago*. Płat świetlistej dąbrowy istniał także na skarpach nad Jeziorem Szmaragdowym, na krawędzi marglistego urwiska, jednak obecnie zbocza te zarosła inwazyjna robinia *Robinia pseudoacacia*. Pozostałością po świetlistej dąbrowie w tym miejscu jest stanowisko gatunków typowych, takich jak: lepnica zwisła *Silene nutans*, konieczyna alpejska *Trifolium alpestre* i dzwonek brzoskwinolistny *Campanula persicifolia*. Rośnie tu także jeden z najrzadszych storczyków w lasach Puszczy – buławnik wielkokwiatowy *Cephalanthera damasonium*. Najlepiej zachowany płat świetlistej dąbrowy w rejonie ul. Palmirskiej ma luźny podszyt z berberysiem zwyczajnym *Berberis vulgaris*. W bardzo bogatym i zróżnicowanym gatunkowo runie dominuje kostrzewa owcza *Festuca ovina*, konieczyna alpejska *Trifolium alpestre* i przytulia właściwa *Galium verum*.

Ocena względnej powierzchni siedliska wynosi C, ponieważ zasoby tego siedliska wynoszą w obszarze tylko 2,00 ha (0,01% krajowych zasobów siedliska). Ze względu na występowanie w poszczególnych płatach siedliska tylko niektórych gatunków typowych dla dąbrów ciepłolubnych oraz gatunków wyróżniających

zespół dąbrowy świetlistej, a także z uwagi na obecność pojedynczych gatunków kserotermicznych z klasy Festuco-Brometea – reprezentatywność siedliska oceniono jako znaczącą (C). Struktura siedliska przyrodniczego w porównaniu z typowymi dąbrowami światłolubnymi z innych obszarów i w kontekście stanów określanych w poradnikach ochrony siedlisk, jest zachowana średnio lub częściowo zdegradowana (III). Na niską ocenę stanu wpływają zwłaszcza wskaźniki dotyczące procentowego udziału w płatach tych dąbrów roślinności typowej, a także duże zwarcie koron, obecność gatunków ekspansywnych i inwazyjnych gatunków podszytowych. Dodatkowo problemem jest izolacja i niewielkie powierzchnie płatów siedliska. Biorąc pod uwagę istniejący stan i potencjalne oddziaływania na to siedlisko oraz możliwe do zastosowania zabiegi ochronne, perspektywy zachowania jego struktury są średnie (III). Ze względu na niewielkie powierzchnie siedliska możliwe jest odtworzenie i poprawa warunków występowania siedliska przy średnim nakładzie kosztów (II).

Gatunki zwierząt z załącznika II Dyrektywy 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory

Podstawowym źródłem wiedzy o występowaniu, rozmieszczeniu i stanie zachowania niżej wymienionych gatunków zwierząt z załącznika II Dyrektywy Siedliskowej, były dane literaturowe oraz wyniki prac terenowych wykonanych w 2012-2013 r. dla potrzeb opracowania planu zadań ochronnych, zgromadzone w opracowaniu końcowym dr Krzysztofa Ziarnka, pt. Materiały do planu zadań ochronnych obszaru Natura 2000 Wzgórza Bukowe PLH320020 w województwie zachodniopomorskim [1]. Prace badawcze i opracowanie ich wyników odbywały się w ramach projektu POIS.05.03.00-186/09 pn. „Opracowanie planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000 na obszarze Polski”, dofinansowanego ze środków Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007-2013, Działanie 5.3 priorytetu V. Dodatkowym źródłem wiedzy było recenzowane opracowanie monograficzne wydane drukiem w 2010 r. przez RDOŚ w Szczecinie, pod redakcją Grażyny Domian i Krzysztofa Ziarnka pt. Księga Puszczy Bukowej. Tom I – Środowisko przyrodnicze [8].

1042 Zalotka większa *Leucorrhinia pectoralis*

W obszarze Natura 2000 Wzgórza Bukowe, gatunek wykazano dotychczas z 11 stanowisk, jednak obszar nie został pod tym względem w pełni rozpoznany.

Ocena ogólna C, w tym:

Populacja: ocena C

W obszarze stwierdzono 11 stanowisk. Stan ochrony i trend populacji w obszarze jest nieznany (XX), choć w Polsce północnej i częściowo środkowej sytuacja gatunku jest oceniana jako bardzo dobra i nie widać oznak regresu.

Stan zachowania: ocena B, w tym:

stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – siedliska tj. zbiorniki (zwłaszcza śródlądne) zachowanie w dobrym stanie. Cechują się dobrą jakością otoczenia oraz odpowiednią strukturą i składem roślinności.

Możliwość odtworzenia: nie oceniano

Izolacja: C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1037 Trzepla zielona *Ophiogomphus cecilia*

W obszarze jej stanowiska stwierdzone zostały m.in. w dolinie Krzekny i w dolinie Płoni, jednak z powodu niepełnego rozpoznania, nie można wykluczyć jej obecności także w innych miejscach.

Ocena ogólna C, w tym:

Populacja: ocena C

W obszarze rozpoznano dotychczas 5 stanowisk trzepli zielonej, jednak wielkość populacji nie jest znana. Gatunek znany w Polsce z ok. 5000 stanowisk, nie zagrożony. Stan ochrony w kraju oceniany jest jako właściwy (FV).

Stan zachowania: ocena C, w tym:

stopień zachowania cech siedliska gatunku: III – średnio zachowane lub częściowo zdegradowane (w przeszłości regulacja koryt rzecznych, zanieczyszczenie wód, usuwanie drzew i zarośli z brzegów, usuwanie z koryta rzeki powalonych drzew).

Możliwość odtworzenia: możliwe przy średnim nakładzie środków, a czasem bezkosztowo.

Izolacja: C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1060 Czerwończyk nieparek *Lycaena dispar*

W obszarze Wzgórz Bukowych nie wykonywano jeszcze pełnego rozmieszczenia gatunku, planując wykonanie inwentaryzacji w ramach planu zadań ochronnych, zebrano jednak informacje w zakresie niezbędnym do potwierdzenia pewnego i stabilnego występowania gatunku w obszarze. Gatunek posiada w obszarze nie mniej niż 6 stanowisk [5,6]. Wyniki uzyskane dotychczas z monitoringu krajowego nie pozwalają na jednoznaczną ocenę stanu zachowania gatunku (XX). Stanowiska dotychczas zarejestrowane dotyczą typowych siedlisk czerwończyka nieparka na ekstensywnie użytkowanych łąkach i pastwiskach w rejonie Jezierzyc, Wysokiej Gryfińskiej i na zachód od Jeziora Glinna. Istniejąca baza pokarmowa oraz rozprzestrzenienie siedlisk można uznać za odpowiednie dla długoterminowego przetrwania gatunku w obszarze w związku z czym dopisano gatunek do listy przedmiotów ochrony z oceną D.

1032 Skójką gruboskorupowa *Unio crassus*

W obszarze Wzgórz Bukowych stwierdzona dotychczas w rzece Płoni w 2010 roku [12] – stanowisko potwierdzone w roku 2013 podczas prac nad PZO, na odcinku pomiędzy autostradą a Płonią [6] i na odcinku rzeki płynącym przez lasy Puszczy między Płonią a Kołbaczem [35].

Ocena ogólna C, w tym:

Populacja: ocena C

gatunek stwierdzony dotychczas w obszarze na dwóch stanowiskach. Wielkość muszli wskazuje na obecność stabilnej populacji, konieczne są jednak szczegółowe, specjalistyczne badania.

W wynikach monitoringu krajowego ogólny stan zachowania gatunku w sieci Natura 2000 oceniony został jako zły (U2). Gatunek jest bardzo wrażliwy na zmiany chemizmu wody a także (ze względu na rozwój larwalny w skrzelach ryb) na zawartość organicznych i mineralnych zawiesin.

Stan zachowania: ocena C, w tym:

stopień zachowania cech siedliska gatunku: III – ciekły (zwłaszcza śródlęśne) średnio zachowane lub częściowo zdegradowane. Na taką ocenę wpływ decydujący wywiera ograniczenie drożności rzeki przez istniejące budowle hydrotechniczne na rzece Płoni, które blokują możliwość rozprzestrzeniania się gatunku za pośrednictwem ryb i wymianę genów z populacjami występującymi w innych obszarach.

Izolacja: C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1149 Koza *Cobitis taenia*

Gatunek był podawany w przeszłości z rzeki Płoni [23], ale później nie został potwierdzony (badania ichtiologiczne nie były prowadzone jednak na całym odcinku rzeki). Zdaniem Keszke S. [19], koza nadal występuje w rzece i prawdopodobnie też w jeziorach. Obecność kozy w jeziorze Binowskim i w jeziorze Glinna potwierdził Raczyński podczas badań dla potrzeb PZO. Stan populacji w kraju nie jest znany, co wynika z trudności prowadzenia obserwacji tego gatunku (osobniki płochliwe o nocnej aktywności, w ciągu dnia przebywają w ukryciu lub zagrzebane w mule). W Polsce gatunek rozproszony na całym obszarze. Występuje w wodach płynących i stojących, z wyjątkiem górskich rzek o dużym przepływie. Stan ochrony w regionie kontynentalnym oceniony jako właściwy (FV). Dopisano gatunek do listy przedmiotów ochrony z oceną D.

1166 Traszka grzebieniasta *Triturus cristatus*

Ocena ogólna C, w tym:

Populacja: ocena C

Wg Księgi Puszczy Bukowej [4] i danych z roku 2013 [6] ma w obszarze 15 stanowisk. Gatunek w Polsce jest jeszcze nierzadki, jednak stan siedlisk jest generalnie niewłaściwy, a trend populacji spadkowy. Dlatego ogólny stan ochrony w regionie kontynentalnym został oceniony jako niezadowolający (U1).

Stan zachowania: ocena B, w tym:

stopień zachowania cech siedlisk gatunku: II – siedlisko dobrze zachowane (zagrożeniem jest niszczenie i przekształcanie zbiorników, mokradł i cieków oraz ich otoczenia, fragmentacja siedlisk lądowych). Groźne są wszelkiego typu działania prowadzące do obniżania poziomu wód gruntowych wywołujące w dalszej konsekwencji zmiany w strukturze roślinności na siedliskach gatunku, a zwłaszcza ich zarastanie. Istotne jest też istnienie bezpiecznych tras migracyjnych w różnych kierunkach oraz miejsc zimowania. Barrierami dla traszek podczas wędrówek są ciągi komunikacyjne, studzienki kanalizacyjne, wykopy, zabudowa, grodzienia na podmurówkach i inne konstrukcje powodujące postępującą fragmentację środowiska, dlatego ważne jest

zachowanie niezabudowanych przestrzeni w obszarze występowania zbiorników stanowiących potwierdzone lub potencjalne miejsca rozrodu.

Możliwość odtworzenia: nie oceniano

Izolacja: C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1188 Kumak nizinny *Bombina bombina*

Ocena ogólna C, w tym:

Populacja: ocena C

Wg informacji literaturowych [4] i wyników inwentaryzacji przeprowadzonej dla potrzeb planu zadań ochronnych w 2013 roku [1], kumak ma w obszarze stwierdzonych 90 stanowisk (zbiorników, z których odzywały się godujące samce). Gatunek w Polsce jest jeszcze dość pospolity, jednak stan siedlisk jest generalnie niewłaściwy, a trend populacji spadkowy. Dlatego ogólny stan ochrony w regionie kontynentalnym został oceniony jako niezadowolający (U1).

Stan zachowania: ocena B, na co wpływ wywiera:

- stopień zachowania cech siedlisk gatunku: II – zbiorniki stanowiące siedlisko rozrodcze zachowane ogólnie w dobrym stanie (zagrożeniem jest niszczenie i przekształcanie zbiorników, mokradeł i cieków oraz ich otoczenia). Groźne są wszelkiego typu działania prowadzące do obniżania poziomu wód gruntowych wywołujące w dalszej konsekwencji zmiany w strukturze roślinności na siedliskach gatunku, a zwłaszcza ich zarastanie. Istotne jest też istnienie bezpiecznych tras migracyjnych oraz miejsc zimowania. Barierami dla kumaków podczas wędrówek mogą być ciągi komunikacyjne, studzienki kanalizacyjne, wykopy, zabudowa, grodzienia na podmurówkach i inne konstrukcje powodujące postępującą fragmentację środowiska, dlatego ważne jest zachowanie niezabudowanych przestrzeni w obszarze występowania zbiorników stanowiących potwierdzone lub potencjalne miejsca rozrodu.

- możliwość odtworzenia: nie oceniano.

Izolacja: C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1308 Mopek *Barbastella barbastellus*:

Ocena ogólna C, w tym:

Populacja zimująca (w): ocena C.

Gatunek według danych z 2013r., zebranych dla potrzeb sporządzenia planu zadań ochronnych, ma w obszarze 3 stanowiska zimowe (w) [1] – mopek hibernuje w budowach podziemnych (w obszarze notuje się go w obrębie tzw. prochowni i strzelnicy). Zgodnie z informacją uzyskaną od przedstawiciela Nadleśnictwa Gryfino [11], w okresie zimowym notuje się w obszarze od 1 do 8 hibernujących osobników (2018 r. – 1 os., 2019 r. – 2 os., 2020 r. – 1 os. 2021 r. – 8 os.). Według „Wstępnej oceny na poziomie regionów biogeograficznych w monitoringu gatunków zwierząt w latach 2009-2011”, przeprowadzonej przez GIOŚ, ocena ogólna stanu ochrony dla regionu jest nieznana (XX) dla lata i niezadowolająca (U1) dla zimy, natomiast ocena z raportu do Komisji Europejskiej z roku 2007 to stan właściwy (FV).

Stan zachowania: ocena B, w tym:

stopień zachowania cech siedlisk gatunku: II – elementy siedlisk gatunku dobrze zachowane (znane podziemne budowle, w których stwierdzano zimowiska gatunku, były w ostatnim okresie kilku lat zabezpieczane przed penetracją). Poprawy wymagają warunki mikroklimatyczne w niektórych budowlach). Możliwość możliwe przy średnim nakładzie środków i stosowaniu wskazań ochronnych (ograniczenie ludzkiej penetracji podziemnych budowli, w których zimuje, dostosowanie warunków mikroklimatycznych w podziemnych budowlach do potrzeb ekologicznych gatunku.

Izolacja: C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

Populacja rozrodcza (r): ocena D.

Gatunek występuje nielicznie, głównie w lasach, w których żeruje, zakłada kolonie rozrodcze (r) i kolonie letnie. W obszarze znajdują się rozległe drzewostany liściaste z udziałem obumierających drzew z dziuplami i odstającą korą. W okresie rozrodczym stwierdzane są pojedyncze osobniki, jednakże tej pory nie zlokalizowano miejsc lęgowych.

1324 Nocek duży *Myotis myotis*

Ocena ogólna C, w tym:

Populacja zimująca (w): ocena C.

Niezbyt liczny, synantropijny pod względem wykorzystywanych kryjówek gatunek w rejonie Wzgórz Bukowych – według danych z 2013 r. ma w obszarze przynajmniej 3 stanowiska zimowe (hibnaculum) [1]. W wynikach monitoringu krajowego ogólny stan zachowania gatunku w sieci Natura 2000 oceniony został

jako niezadawalający (U1).

Stan zachowania: ocena B, w tym:

stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy siedlisk gatunku dobrze zachowane (znane podziemne budowle, w których stwierdzano zimowiska gatunku, były w ostatnim okresie kilku lat zabezpieczone przed penetracją). Poprawy wymagają warunki mikroklimatyczne w niektórych budowlach.

możliwe przy średnim nakładzie środków i stosowaniu wskazań ochronnych. Chronić należy przed penetracją schronienia zimowe, jak również przed pogarszaniem panujących w tych obiektach warunków mikroklimatycznych. W przypadkach tego wymagających (np. w obiektach nad jeziorem Szmaragdowym), niezbędne jest przywrócenie warunków mikroklimatycznych odpowiednich dla nietoperzy (zwłaszcza zwiększenie wilgotności powietrza).

Izolacja: C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

Populacja rozrodcza (r): ocena D.

Gatunek występuje nielicznie, głównie w lasach, w których żeruje, zakłada kolonie rozrodcze (r) i kolonie letnie. W okresie aktywności schronienia znajdują w dziuplach, skrzynkach dla ptaków lub nietoperzy, na strychach. W obszarze znajdują się rozległe drzewostany liściaste z udziałem obumierających drzew z dziuplami i odstającą korą. W okresie rozrodczym stwierdzane są pojedyncze osobniki, jednakże tej pory nie zlokalizowano miejsc lęgowych.

1337 Bóbr europejski *Castor fiber*

W Polsce gatunek jest dość często spotykany, stan ochrony w regionie kontynentalnym oceniony jako właściwy (FV). Wg najnowszych danych statystycznych GUS [5] liczebność krajową bobra szacuje się na 142,5 tys. osobników. W obszarze zlokalizowano 7 stanowisk gatunku (21-70 osobników) [1, 10]. Ponieważ populacja gatunku w obszarze stanowi poniżej 0,5% populacji krajowej, należy uznać ją za nieistotną i tym samym podtrzymać ocenę D.

1355 Wydra *Lutra lutra*

Ocena ogólna C, w tym:

Populacja: ocena C

Wg danych literaturowych [5] i danych terenowych zebranych dla potrzeb prac nad PZO w 2013 roku [1,6] ma w obszarze przynajmniej 9 stanowisk. Badanie rozmieszczenia gatunku wykonane w ramach uzupełnienia stanu wiedzy w 2015 r., na podstawie wytypowanych 20 punktów monitoringowych w obszarze, pozwoliło na potwierdzenie obecności gatunku w 15 punktach badawczych [35]. W Polsce gatunek jest dość pospolity często spotykany, jednak indeks populacyjny dla większości monitorowanych w 2013 r. stanowisk z regionu kontynentalnego został uznany za niezadawalający (U1). Udział pozytywnych stwierdzeń gatunku na większości monitorowanych stanowisk został oceniony jako właściwy (FV).

Stan zachowania: ocena B, w tym:

stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy siedliska dobrze zachowane (baza pokarmowa na większości monitorowanych stanowisk oraz stopień antropopresji zostały ocenione na FV, jednak pozostałe wskaźniki stanu siedliska uzyskały ocenę U1). Taką ocenę wynikową uzyskano w oparciu o metodykę monitoringu krajowego. W ocenie eksperta wykonującego w 2015 r. uzupełnienie stanu wiedzy o gatunku, rzeczywisty stan siedlisk wydry w obszarze Natura 2000 Wzgórza Bukowe jest zadowalający.

Możliwość odtworzenia: możliwe przy średnim nakładzie środków lub bezkosztowo. Istotne jest przeciwdziałanie zagrożeniom, a w tym między innymi: dążenie do poprawy stosunków wodnych (poprzez np. powstrzymanie się od odwodnień, tolerowanie działalności retencyjnej bobrów), dbałość o jakość wód, zapewnienie spokoju w ostoi (miejscu rozrodu i żerowania). Przypadki kolizji samochodów z wydrami są istotnym przeciwwskazaniem do rozbudowy dróg przecinających obszar ostoi i zwiększania na nich dopuszczalnej prędkości poruszania się pojazdów).

Izolacja: C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
	Zagrożenia i presje	Zanieczyszczenie (opcjonalnie)	Wewnętrzne

Poziom	[kod]	[kod]	zewnętrzne [i o b]
H	A03.03		i
H	B02.04		i
H	B07		i
H	I01		b
H	K01.03		i
M	A03.01		i
L	D01.02		i
M	E01.04		i
L	E06.02		i
L	G01.08		i
M	G05.01		i
L	G05.11		i
M	H01.03		i
M	H01.05		i
L	H05.01		i
M	I02		i
L	J02.03.02		i
L	J02.05.03		i
L	J02.05.05		i
M	J02.15		i
M	J03.02.01		i
M	K02.03		i
M	K02.01		i
M	K03.05		i
L	M02.03		i

Oddziaływania pozytywne

Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
L	X	X	i

Poziom: H = wysoki, M = sredni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednoczesne.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100

Suma	100
------	-----

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1) Biuro Konserwacji Przyrody w Szczecinie, Ziarnik K. 2013. Dokumentacja projektu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Wzgórza Bukowe PLH320020, z wykorzystaniem publikacji oraz materiałów niepublikowanych; 2) Biuro Konserwacji Przyrody w Szczecinie, Ziarnik K. 2013b. Mapa – Wzgórza Bukowe - Rozmieszczenie siedlisk przyrodniczych. RDOŚ Szczecin; 3) Biuro Konserwacji Przyrody w Szczecinie, Ziarnik K. 2013c. Mapa – Wzgórza Bukowe – Rozmieszczenie gatunków. RDOŚ Szczecin; 4) Chełkowski Z., Łysak A., Chełkowska B., Filipiak J. 1999. Dominacja i stałość występowania gatunków ryb w dolnej Płoni. Acta. Ichth. Piscat. 29 (2): 25.19; 5) Domańska W. (red.). 2021. Ochrona Środowiska 2021. Analizy statystyczne. Główny Urząd Statystyczny. Departament Badań Przestrzennych i Środowiska; 6) Domian G. 2010. Gatunki i siedliska zwierząt z Dyrektywy Siedliskowej. W: Domian G., Ziarnik K. (red.). Księga Puszczy Bukowej. Tom I: Środowisko przyrodnicze. RDOŚ w Szczecinie, 442-448; 7) Domian G. 2010. Ssaki. W: Domian G., Ziarnik K. (red.). Księga Puszczy Bukowej. Tom I: Środowisko przyrodnicze. RDOŚ w Szczecinie, 271-279; 8) Domian G., 2013, Dokumentacja GIS dot. rozmieszczenia gatunków zwierząt stanowiących przedmiot ochrony w obszarze Natura 2000; 9) Domian G., Kędra K., 2010, Bierna ochrona przyrody a bioróżnorodność na przykładzie Puszczy Bukowej koło Szczecina, Przegląd Przyrodniczy 21, 2: 52-78; 10) Domian G., Ziarnik K. (red.), 2010, Księga Puszczy Bukowej. Tom I. Środowisko przyrodnicze, Wyd. RDOŚ Szczecin; 11) Dzięgielewska M., Ignaszak K., Dzięgielewski K. 2010. Nietoperze. W: Domian G., Ziarnik K. (red.). Księga Puszczy Bukowej. Tom I: Środowisko przyrodnicze. RDOŚ w Szczecinie, 279-284; 12) Dzięgielewska M., Ignaszak K., 2011, Wykonanie monitoringu nietoperzy w ciągu drogi ekspresowej S3 na odcinku od węzła „Klucz” (km 0 000) do węzła „Gorzów Północ” (km 81 613). Raport końcowy z monitoringu przeprowadzonego w latach 2010-2011, maszynopis, Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Szczecinie; 13) Dziubak M. 2021. Informacja o wynikach spisu mopka zachodniego *Barbastella barbastellus* w zimowiskach na terenie Nadleśnictwa Gryfino w latach 2018-2021; 14) Gierczyk L. 2010. Mięczaki. W: Domian G., Ziarnik K. (red.). Księga Puszczy Bukowej. Tom I: Środowisko przyrodnicze. RDOŚ w Szczecinie, 171-182; 15) Gołębiowski K., Janicki D., Kowalczyk W., Knadel M., Ziarnik K., Zyska P., 1998, Waloryzacja przyrodnicza miasta Szczecina z zakresu szaty roślinnej, fauny i krajobrazu, maszynopis, BKP Szczecin; 16) Heese T. 2002. Hydrochemiczne właściwości wód a warunki bytowania ichtiofauny. Raport dla WIOŚ Szczecin. Maszynopis; 17) Ignaszak K., Dzięgielewska M., 2009, Wykorzystywanie skrzynek drewnianych i trocinobetonowych przez nietoperze w Szczecińskim Parku Krajobrazowym „Puszcza Bukowa”, *Studia i Materiały Centrum Edukacji Przyrodniczo-Leśnej* 11, 2 (21): 91-100; 18) Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza gminy Gryfino, 1997, maszynopis, BKP Szczecin; 19) Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza gminy Stare Czarnowo, 2006, maszynopis, BKP Szczecin; 20) Inwentaryzacja siedlisk na gruntach będących w zarządzie Lasów Państwowych (2007), zespół autorów; 21) Jonko K. 2010. Motyle. W: Domian G., Ziarnik K. (red.). Księga Puszczy Bukowej. Tom I: Środowisko przyrodnicze. RDOŚ w Szczecinie 202-206; 22) Keszka S. 2010. Ryby. W: Domian G., Ziarnik K. (red.). Księga Puszczy Bukowej. Tom I: Środowisko przyrodnicze. RDOŚ w Szczecinie 219-227; 23) Klub Kniejołaza, 2013. Wyniki inwentaryzacji łągów źródłiskowych w obszarze Natura 2000 Wzgórza Bukowe (dane GIS); 24) Kujawa-Pawlaczyk J., Pawlaczyk P., Gawroński A. 2006. Rezerwat przyrody „Źródłiskowa Buczyna im. Jerzego Jackowskiego”. Projekt planu ochrony rezerwatu. Maszynopis. BKP. Szczecin; 25) Kurek R., T., Rybacki M., Sołtysiak M. 2011. Poradnik ochrony płazów. Stowarzyszenie Pracownia na rzecz Wszystkich Istot. Bystra, 11-16; 26) Łysak A., Ligaszewski M., Mach-Paluszkiwicz Z. 1999, Wpływ oczyszczonych ścieków organicznych na stan ichtiofauny rzeki Płoni w latach 1991-1994. W: *Ekologia rzeki Płoni ze szczególnym uwzględnieniem wpływu ścieków z Zakładu Doświadczalnego IZ w Kołbaczu*. Wyd. IZ, Kraków, IZ ZZD Kołbacz, 40-48; 27) Parusel J. 2010. 7220 Źródlika wapienne ze zbiorowiskami *Cratoneurion commutati*. W: Mróz W. (red.). 2010. Monitoring siedlisk przyrodniczych. Przewodnik metodyczny. Część I; ss. 174-188. GIOŚ, Warszawa; 28) Plan ochrony rezerwatu przyrody Buczynowe Wąwozy im. Prof. Floriana Celińskiego, 2008, okres obowiązywania 2008-2028; 29) Plan ochrony rezerwatu przyrody Bukowe Zdroje im. Prof. Tadeusza Dominika, 2009, okres obowiązywania 2009-2029; 30) Plan ochrony rezerwatu przyrody Kołowskie Parowy im. Józefa Lewandowskiego, 2008, okres obowiązywania 2008-2028; 31) Plan ochrony rezerwatu przyrody Osetno, 2013, RDOŚ Szczecin; 32) Plan ochrony rezerwatu przyrody Trawiasta Buczyna im. Prof. Stefana Kownasa, 2009, okres obowiązywania 2009-2029; 33) Plan ochrony rezerwatu przyrody Zdroje, 2008, okres obowiązywania 2008-2028; 34) Plan ochrony rezerwatu przyrody Źródłiskowa Buczyna im. Jerzego Jackowskiego, 2009, okres obowiązywania 2009-2029; 35) Plan ochrony Szczecińskiego Parku Krajobrazowego, Biuro Konserwacji Przyrody w Szczecinie, 2006, okres obowiązywania 2006-2026; 36) Raport o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia pn. wykonanie urządzeń wodnych – odbudowa

budowli wodnych w km 11 600 rzeki Płoni. Maszynopis, Szczecin, 2010;37) Spieczyński D., Połczyńska E., Zimnicka-Pluskota M., Dąbkowski P., Janicki D., Jasnowska J., Kowalski W. W. A., Banaś-Stankiewicz U., Zimnicki J., Gorzołka J., Bielecka E., Młynkowiak E., Pluciński P., Osadowski Z., Łyczek M., Gamrat R., Ziarnik M., Ziarnik K., Rutkowski P., Zarzycka-Streitfeld J., Dylawerski M., Dylawerska J. K., Owsianny P. M., 2010, Waloryzacja przyrodnicza województwa zachodniopomorskiego, maszynopis, RDOŚ Szczecin;38) Stachowiak M., Klejdysz T., Garstecki B., Wąsala R. 2015. Uzupełnienie stanu wiedzy o wybranych przedmiotach ochrony i uwarunkowaniach ich ochrony wynikających z planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000: Wzgórza Bukowe PLH320020 i Dolna Odra PLH320037 opracowanych w ramach projektu POiS.05.03.00-00-186/09-00 „Opracowanie planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000 na obszarze Polski”. RDOŚ Szczecin;39) Trzebiatowski i inni 1988: Bonitacja zlewni rzeki Płoni. AR Szczecin, Instytut Akwakultury i Techniki Rybackiej /maszynopis/40) Włodarczyk T. 2010. Mrówki. W: Domian G., Ziarnik K. (red.). Księga Puszczy Bukowej. Tom I: Środowisko przyrodnicze. RDOŚ w Szczecinie 207-211;41) Wolender M. 2010. Chrząszcze. W: Domian G., Ziarnik K. (red.). Księga Puszczy Bukowej. Tom I: Środowisko przyrodnicze. RDOŚ w Szczecinie, 212-219;42) Wołejko L. 2004. Źródłiska wapienne ze zbiorowiskami Cratoneurion commutati. W: Herbach J. (red.). Wody słodkie i torfowiska. Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 – podręcznik metodyczny. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. T. 2., s. 172-177;43) Wójtowicz W. 2014. Pajęcznica liliowata Anthericum liliago L. W: Kaźmierczakowa R. 2014. Polska czerwona księga roślin. Paprotniki i rośliny kwiatowe. Wyd. III uaktualnione i rozszerzone. PAN IOP. Kraków, s. 584-586;44) Zawal A. 2010. Ważki. W: Domian G., Ziarnik K. (red.). Księga Puszczy Bukowej. Tom I: Środowisko przyrodnicze. RDOŚ w Szczecinie 198-202;45) Ziarnik K. 2010. Siedliska przyrodnicze z Dyrektywy Siedliskowej. W: Domian G., Ziarnik K. (red.). Księga Puszczy Bukowej. Tom I: Środowisko przyrodnicze. RDOŚ w Szczecinie, 437-442;46) Ziarnik K., Piątkowska D. (red.), 2010, Wdrażanie Europejskiej Sieci Ekologicznej NATURA 2000 na przykładzie województwa zachodniopomorskiego, Wyd. BKP Szczecin;47) Zimnicka-Pluskota M., Spieczyński D. (red.). 2018. Waloryzacja przyrodnicza Miasta Szczecin. Tom I Operat. Biuro Konserwacji Przyrody S. C. Szczecin;48) Wołejko L. (red.). Torfowiska Pomorza – identyfikacja, ochrona, restytucja. Klub Przyrodników. Świebodzin 2015.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL02	5.42	PL03	75.28		

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL02	Zdroje	*	0.02
PL02	Kołowskie Parowy im. Józefa Lewandowskiego	+	0.2
PL02	Źródłiskowa Buczyna im. Jerzego Jackowskiego	+	1.3
PL03	Szczeciński Park Krajobrazowy "Puszcza Bukowa"	*	75.28
PL02	Bukowe Zdroje im. Profesora Tadeusza Dominika	*	1.84
PL02	Osetno	+	0.94
PL02	Trawiasta Buczyna im. Profesora Stefana Kownasa	*	0.66
PL02	Buczynowe Wąwozy im. prof. Floriana Celińskiego	+	0.47

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

[Powrót](#)

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Szczecinie
Adres:	Polska Juliusza Słowackiego 2 71-434 Szczecin
Adres e-mail:	sekretariat@szczecin.rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒ Tak	Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Wzgórza Bukowe PLH320020 (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2014 r. poz. 1932) Link: http://e-dziennik.szczecin.uw.gov.pl/WDU_Z/2014/1932/akt.pdf Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 07 lipca 2017 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Wzgórza Bukowe PLH320020 (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2017 r. poz. 3075) Link: http://e-dziennik.szczecin.uw.gov.pl/WDU_Z/2017/3075/akt.pdf Nazwa: Zarządzenie nr 20/2013 Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Osetno” (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2013 r. poz. 2293) Link: http://e-dziennik.szczecin.uw.gov.pl/legalact/2013/2293/ Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 6 grudnia 2016 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Osetno” (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2016 r. poz. 4977) Link: http://e-dziennik.szczecin.uw.gov.pl/WDU_Z/2016/4977/akt.pdf
☐ Nie, ale jest w przygotowaniu	
☐ Nie	

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH320020

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

